

[Mørete Bjørn Hanssen.]

i sig selv, og at støtte til den ikke skal motiveres i materiel gevinst, må være den principholdning, vi må indtage på dette område, når vi betragter kunstens betydning som del af en kulturarv, der fortsat må værnes. Til dette princip må rigtignok føjes, at vi heller ikke kan motivere støtte til kunsten med immaterielle gevinster, der ligger ud over kunstens forudsætninger. Vi kan og skal ikke her finde erstatning for religion eller aflad for bolig- eller arbejdspladsforhold, som får det enkelte menneske til at føle, at det hindres i at tage ansvar for sin egen og medansvar for samfundets tilværelse.

Vi får senere lejlighed til at komme nærmere ind på støtte til kunsten ved behandlingen af de bebudede museumslove og loven om Statens Kunstfond, og jeg skal derfor gemme yderligere synspunkter herpå til den lejlighed, men kunstfonden er unægtelig den hele anledning til den debat, ministeren har lagt op til. På grund af de holmgange, denne detalje i vort store kulturpolitiske billede har affødt, er hele spørgsmålet om kulturformidlingen kommet i forgrunden. Der kan næppe herske tvivl om, at vore bestræbelser nu aktivt må rette sig mod, at tilbuddet om at få del i de kulturelle anliggender, ministeriet beskæftiger sig med, bringes videre ud.

Jeg savner i ministerens redegørelse en orientering om, i hvilket omfang man kan forestille sig at den nye fritidslov vil kunne medvirke til at undersøgte en tendens, som jeg er ganske enig med ministeren i vil markere sig tydeligt i den kommende tid: den stigende udfoldelsestrang, trangen til selv at ville være aktivt med, aktivt skabende. Med ministeren vil jeg understrege det helt nødvendige, at kulturministeriet ikke skal være og ikke må blive dirigerende for, hvad der skal ske her, igennem sin støttepolitik.

Den decentralisering, vi i øvrigt er i færd med at gøre til politisk virkelighed, må følges også i de kulturelle anliggender, fordi den opfylder to mål. Den sikrer ud over landet en mere lige adgang til kulturgoderne, hvad vi ønsker fremmet igennem statens kulturpolitik, og den sikrer mangfoldigheden i befolkningens kulturelle liv.

Ministeren bringer her i sin redegørelse til folketinget konkret det kgl. teater ind i billedet og peger dermed på behovet for en teaterpolitik, som på én gang sikrer, at vi bruger de økonomiske midler, vi har til rådighed, sådan, at de flest mulige kan få tilbuddet om at opleve teaterkunsten, og at det kan ske på et kvalitetsmæssigt højt niveau.

Teaterproblemet er kun et af flere, der må nyvurderes også i lyset af den tekniske udvikling, der med rette er trukket så stærkt frem i betænkning nr. 517, for man kunne spørge: er i dag det kgl. teater eller TV-teatret vort egentlige nationalteater? Satellitter, TV-båndmaskiner, dataudvikling fører os hastigt frem mod hidtil ukendte muligheder for at opfylde menneskets behov for individuel frihed også i valg af kulturelle aktiviteter. Der er grund til nøje at nyvurdere, hvordan vi i fællesskab bedst fremmer disse nye friheds- og valgmuligheder, som udviklingen åbner. Det er min opfattelse, at disse muligheder må fremmes snarere end hæmmes.

Mest påtrængende drejer det sig om den fremtidige radio-TV-udvikling og dens perspektiver. Ministeren nævner, at de fleste store spørgsmål i denne forbindelse behandles i radiokommissionen. Spørgsmålet er imidlertid, om dette er tilfredsstillende for offentligheden, der har krav på, så hastigt som udviklingen går, at blive bekendt med den dybtgående indflydelse, denne udvikling øver. Den rummer spørgsmål, der omfatter pressens fremtid såvel som radio-TVs, biblioteksvæsenets og hele undervisningsvæsenets, men mest af alt berører den den enkelte borgers informationsfrihed, adgang til at skaffe sig viden og til at udfolde kulturel aktivitet på et individuelt plan, vi aldrig tidligere har kendt.

Mit parti føler, at disse perspektiver har en så afgørende sammenhæng med det problem, som ministeren mener ligger uden for radiokommissionen, nemlig ansvars- og myndighedsproblemet i Danmarks radio, at perspektiverne må med ind i overvejelserne heraf. Folketinget kan ikke tage meningsfuld stilling til Danmarks radios anliggender uden at gøre det i lyset af monopolpolitikken, som er den, der skaber hovedparten af